వుంది. ప్రభావతిని సముదాయించాడు.

వారం రోజుల్లో, ఆయన అధ్వర్యాన్నే వాళ్ళకి సంస్కార వివాహం జరిగింది

కాని ఆ రాత్రి ప్రభావతి అతని చేత చేతిలో చెయ్యి వేయించుకొన్న విషయం ఎవ్వరికీ తెలియదు ఆమెకీ, అతనికీ తప్ప. ఆనాడే ఆమె వివాహిత!

సన్నజాజి మొక్క వాసనల్ని మోసుకొచ్చి, పెళ్లిపరి వళాల్తో కలుపుతున్న గాలి 'నాకుకూడ తెలుసు' అనుకుంది.

★

సమస్య తీరింది!

"మీ పేరేనా సుకుమార్?" అన్నాడు, కళ్ళజోడు పైనించి అతన్ని చూస్తూ, లోపలప్రవేశిస్తున్న ఒకముసలాయన.

అంతవరకు కిటికీలో కూచుని, వొదుల్తున్న నీలిపొగ ల్లోంచి, నీలాకాశాన్ని చూస్తో, స్వాప్నిక జగత్తుల్లో ఊహా విమానాలపై పయనిస్తున్న సుకుమార్ ఉలిక్కిపడిలేచి, సిగ రెట్ ఆర్పి పారేసి, "రండిసార్! నమస్తే నాపేరే!" అన్నాడు.

ఆయన నిలబడ లేనట్టుగా ఈజీఛైర్‌ని ఆక్రమించేడు.

సుకుమార్ నుంచునే వున్నాడు.

"కూచోండి. మీతో ఒక అర్జంట్ విషయం మాట్లాడ దామని వొచ్చాను. కొంచెం సావకాశంగా వినాలి" అన్నా డాయన, ఒక పొడి దగ్గు దగ్గి.

ఏమీ అర్థంకాక సుకుమార్ శక్తిహీనుడిలా కూచు న్నాడు "చెప్పండి" అంటూ.

"ఆ; ఏంలేదు. మా అమ్మాయి మొన్న ఆంధ్రా మెట్రిక్ కు కట్టింది. కాని కట్టుదిట్టంలేని మూలాన పాస్ కాలేదు. మీరు కొంచెం దయుంచి, తప్పక మా ప్రార్థన అంగీకరించి, రెండు నెల్లు కష్టపడి ప్రైవేట్ చెప్పినట్టయితే, మీ రుణాన్ని ఎప్పటికీ తీర్చుకోలేని వాళ్ళమవుతాం. మీ కష్టానికి తగిన ప్రతిఫలం ఇయ్యడానికి సిద్ధంగా వున్నాను" అన్నాడు ముసలాయన.

సుకుమార్ హృదయం తేలికపడింది. ఇది వరకు ఆయన్ను చాలాసార్లు రోడ్ మీద చూసాడు. కాని ఏదో అనుమానంతో తన వైపు చూస్తున్నట్టుగా తోచి మనస్సులో చాలా బాధపడ్డాడు. తర్వాత ఆయన చూపుల్ని తప్పించుకునే తిరిగేవాడు. అలాంటి వ్యక్తి తన గదికి రావడంతో, మొదట మనస్సుని ఏదో ఆందోళన పీడించ సాగింది. ఇపుడది నివృత్తి అయింది.

సుకుమార్ వెంటనే అన్నాడు: "మీకు తెలీదనుకుంటాను, ట్యూషన్లు చెప్పే అలవాటు నాకు లేదని. చాతనైనంత వరకూ స్కూల్లోనే చెబుతాను, అంతే! నన్ను క్షమించండి!!"

ముసలాయన వొదల దల్చుకోలేదు. "ఆ విషయం తెల్సి వొచ్చాను. ప్రత్యేకం డబ్బుకోసం కక్కుర్తిపడే వాళ్లెప్పుడూ సరిగా చెప్పనే చెప్పరు. రెండు వందల రూపాయల వరకూ ఇవ్వగలను. మీరు తప్పక శ్రమపడాలి" అన్నాడు.

రెండు వందలు! సుకుమార్ వొళ్ళు జలదరించింది. ఎన్ని కాప్టన్ సిగరెట్ల పాకెట్లు వొస్తాయి! పట్నం వెళ్లి ఎన్ని సినిమాలు చూడవచ్చు! వెధవ నియమాలు! అంత డబ్బు

వొస్తుంటే వాటిని వొదులుకుంటే నేం?

అప్పటికీ "మరేమి లేదండీ! నాకు అలవాటు లేదు. ఫలి తానికి గ్యారంటీ ఇవ్వలేను. అందుకే ఆలోచిస్తున్నాను" అని సణిగాడు.

"దానికి మీరేంచేస్తారు?" అని సమాధాన మిచ్చాడు ఆ ముసలాయన.

"ఏనా, సాయంత్రంవొచ్చి పరీక్ష చేస్తాను. అప్పుడు గాని ఏమాటా చెప్పలేను"అని కొసిరాడు సుకుమార్.

ఆయన "థాంక్సు! తప్పక రండి"అని వెళ్ళాడు.

2

అ పట్నంలో సుకుమార్ ని ఎరుగనివాళ్లెవరూవుండరు. ఉన్నత పాఠశాలలోని వుపాధ్యాయులందరిలోను చిన్నవాడు కావడమేకాక, సర్వవిధాలైన లలితకళలకు ఆలవాలమైన ఆ నగరంలో సుకుమార్ పాల్గొనని నాటక ప్రదర్శనగాని, సాహిత్య సభలుగాని, త్యాగరాజ మహోత్సవాలుగాని వుండవు. ఈ కళాప్రియత్వముకూడా అతనికి ప్రజా సన్నిహితత్వాం కొని తెచ్చింది. అందుకే అతన్నెరగనివారు లేరు.

అంతేకాదు! రెండువందల రూపాయలు తెచ్చుకునే అవివాహితుడు ఊళ్లో వుండడం పెళ్లికాని పంతులమ్మలకు, ఈడొచ్చిన విద్యార్థినులకూ కూడా ప్రత్యేకాకర్షణ అవడంలో ఆశ్చర్యం ఏమీ లేదనుకుంటాను.

ముసలాయన వెళ్ళాక సుకుమార్ కు ఎన్నో ఆలోచనలు కలిగాయి:

తానసలు ఆడపిల్లలకి చదువుచెప్పగలడా? మొగవా

ళ్లయితే నయాన్నో భయాన్నో చెప్పవచ్చును! కానివిద్యార్థి నులతో ఎలా! ఆ అమ్మా యెలావుంటుందో? ఎలాంటిదో? ఛా! ఎలాంటిదైతే తనకెందుకు? తన పని తను సరిగా చేసుకుంటే చాలు.

'ప్యాసవడానికి మీరెలా గ్యారంటి ఇస్తారు?' అన్నాడు గాని, నిజంగా అలా అనిపిస్తుందా? ప్యాసే కాకపోతే తనకెంత అవమానం?

చివరికి 'నేనేంచేస్తాను; నా విధి నెరవేరుస్తాను. తర్వాత ఏమవుతేనా కేం?' అనుకున్నాడు.

ఆలోచనల్తో కాలం రెక్కలు కట్టుకుని పారిపోయింది.

సాయంత్రం రానేవచ్చింది; సుకుమార్ వాళ్లింటికి వెళ్ళనూ వెళ్ళాడు.

ముసలాయన చాలా ఆదరించి హాల్లోకితీసుకువెళ్లాడు.

అక్కడ చాలా కుర్చీలున్నాయి. కిటికీలకూ ద్వారా లకూ అద్దకం వెయ్యబడిన వాయిల్ తెరలు కట్టబడ్డాయి. గోడలని రకరకాల కాలండర్లు అలంకరించి వున్నాయి. సుకు మార్‌కు ఆ యింటినీ, ఆ నవనాగరికపు ఏర్పాటుల్నీ చూడ గానే వొళ్లు పులకరించింది.

"అదృష్టవంతులు" అనుకున్నాడు ఆశ్చర్యంగా, కళ్ళని పెద్దవిచేసుకు చూస్తో. ఫలహారం చేస్తున్నంతసేపూ, ముసలా యన– సుకుమార్ తనకోరికను మన్నించినందుకు సంతోషిం చినట్టున్నాడు మనసులో– అదేపనిగా అతన్ని పొగడసాగాడు.

"మీ సంగతి మావాళ్లకు కూడా చెప్పాను. వాళ్లెం త్తో ఆనందించారు. మా అమ్మాయి చదువుకుంటే మీదగ్గరే

చదవాలన్నారు!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

సుకుమార్ టీ తాగడం పూర్తిచేసి, చే రుమాలుతో మూతి తుడుచుకున్నాడు.

తమలపాకు లిచ్చిన తర్వాత ఆ వృద్ధుడు "భారతీ, భారతీ! పుస్తకాలు తీసుకొని, రా అమ్మా"అని కేకేశాడు.

"వస్తున్నా, నాన్నా!" అంది సన్నని ఓ కంఠం లోపలి నుండి.

కంఠం తియ్యగానే వున్నట్టనిపించింది, అతనికి. అతను సస్పెన్సు భరించలేకపోయేడు. త్వరగావొస్తే బాగుండుననుకున్నాడు.

మరుక్షణంలో చాలా అందంగా, నాజూగ్గా, సన్నగా, పొడుగ్గావుండి, లేతఆకు పచ్చని చీరతో శరీరాన్నంతని కప్పుకుని, పుస్తకాలతో వొచ్చిన భారతి అతని హృదయాన్ని రంజింప చేసింది.

భారతి టేబిల్‌పై పుస్తకాలుంచి ఎదురుకుర్చీమీద తల వొంచుకొని కూర్చుంది.

ముసలాయన బయట గుమ్మందగ్గర, బయటగా కుర్చీ వేసుకున్నాడు.

"ఏం బిడియపడక పంతులుగారు చెప్పిందంతా బాగా నేర్చుకో. అన్నిటికీ సరిగా సమాధానం చెబుతూండు" అని వెళ్ళి, కుర్చీలో శరీరాన్ని చేర్చి, దినపత్రికా పఠనంలోనిమగ్నుడయ్యాడు.

"నువ్వు ఏయే సబ్జెక్టుల్లో వీక్‌గా ఉన్నావు?" అన్నాడు సుకుమార్.

"ఇంగ్లీష్, సైన్సు, లెక్కలు" అంది భారతి.

ఇంగ్లీషు పుస్తకం తీసుకొని కొంత డిక్టేషనూ, ఒకటి రెండు ప్రశ్నలూ, ఒక లెక్కా, సైన్సులో కొన్ని ప్రశ్నలూ ఇచ్చాడు. భారతి తోచిన జవాబులు తల ఎత్తకండానే రాసింది. తప్పులు ఎక్కువలేవు.

సుకుమార్ కు ఆ సుకుమారికి చదువుచెప్పడం సులువే ననిపించింది.

అతని బడిలో విద్యార్థులు అతని మనోపథంలో మెరిశారు. ప్రతీ క్లాసుకీ పదిపదిహేను మందిని తప్పిస్తే, చదువు మీద శ్రద్ధవున్నవాళ్లే కనపడరు. అంతకంటె ఈ అమ్మాయి స్టాండర్డు చాలా బాగున్నట్టనిపించింది.

టెస్టు చెయ్యడం అయ్యాక, "ఈ వేళకి చాలు" అని లేచాడు. భారతికూడా లేచింది.

ముసలాయన "ఏం పరీక్షచేశారా!" అన్నాడు, అతన్ని కూచోమంటూనే.

"ఆఁ! ఫరవాలేదండీ. మరి శ్రమపడి చెబుతాను. మీ అమ్మాయికూడా కష్టపడిచదవాలి. ఆపైన దేవుడిదే భారం" అన్నాడు సుకుమార్ దేవుడ్ని ముందుగానే, రాబోయే ఫలితానికి అడ్డుగా పెట్టుకోవడం ఎందుకైనా మంచిదనుకుని.

"అంతేలెండి. నేడే ప్రారంభం అనుకోండి— ఈ వేళ మంచిరోజుకూడా! మీకు వీలున్నప్పుడు వచ్చి, చెప్పి వెడుతూండండి" అన్నాడు.

సుకుమార్ సెలవు తీసుకున్నాడు.

ఇంటికివొచ్చాచ్చేడన్నమాటేగాని అతనిమనసు మనసులో

లేదు. తీయని ఆలోచనల్తో మెదడు ఆనందపరవశ మవ సాగింది.

భారతి! పేరు ఎంత చక్కగావుంది?

ప్రైవేటు చెప్పడమంటే – అన్నాళ్ళూ ఆముదం తాగ డంతో సమాన మనుకున్న అతనికి ఏమీ కష్టమనిపించలేదు.

'సంస్కారంగల కుటుంబం' అనుకోసాగాడు; 'ఇంకా మూడునెల్లు గడవాలి! అప్పుడే వెర్రి మొర్రి ఆలోచనలకి పోతే ఎలాగ?'

అన్నిటికంటె ఆశ్చర్యం కలిగించిన దతనికి, ఎదురుగా కిటికీ తెరమాటున 'సిలూయెట్'లా కదలినవ్యక్తి! ఎవరబ్బా? మధ్యమధ్య ముసిముసినవ్వులూ, నిట్టూర్పులుకూడా వినపడేవి.

తనమీద నిఘా కాదుకద! నిఘాఐతే నవ్వులెందుకు?

రకరకాల ఆలోచనలు – అవి అంతులేనివి.

హోటలు కెళ్ళేటప్పటికి ఎనిమిదిన్నరై, చల్లని అన్నం సాక్షాత్కరించినా అతను గమనించనేలేదు.

మసాలా పాన్‌బిడా వేసి, సిగరెట్ ముట్టించి ఇంటికి చేరాడు.

3

రోజులు గడవసాగాయి. చదువూ ముం ద డు గు వేస్తోనేవుంది.

మేష్టర్‌గా భారతిమీద కొంత అధికార స్వరం ఉప యోగించసాగాడు.

అప్పుడప్పుడు ఇంగ్లీషులో తప్పులుపోయినా, లెక్కలు రాకపోయినా, సైన్సులో పటాలు దించడం చేతకాకపోయినా

నవ్వించడం, ఏడ్పించడం మొదలైనవి మొదలెట్టాడు.

భారతి చాల గడుసు ఘటం! ఎప్పుడూ తలెత్తయినా చూసేదికాదు; చూసినా చూసినట్టుకనపడేదికాదు; అందులో అతను గమనించేలా అసలే చూడడంలేదు

అది తెల్సుకున్న అతను ఏ గోడవైపో, ఎనటి బాదం చెట్టువైపో చూస్తో పాఠాలు చెప్పేవాడు; 'నేలవైపు కాదు పుస్తకాన్ని చూడు' అని మందలించేవాడు; ఏదోవిధంగా భారతి దృక్కుల్ని ఆకర్షించాలని ప్రయత్నించేవాడు.

♦ ♦ ♦

ఓరోజున లెక్కలురాక భారతి బాధపడుతుంటే కేక లేశాడు. కిటికీ తెరమాటున ఫక్కున నవ్వు వినవచ్చింది. ఓమారు మొహం తెరపైన కన్పడింది.

అతను ఆనందం పట్టలేకపోయాడు. తన హృదయానికి గేలం వేస్తున్నది ఒకరుకాదు; ఇద్దరూ.

భారతి లోపలికివెళ్లి తల్లితో ఫిర్యాదుచేసినట్టుంది. ఆ కిటికీ దగ్గర నీడ నవ్వుమానింది.

♦ ♦ ♦

తను నెళ్ళాళ్ళుగా పాఠాలు చెబుతున్నా భారతిలో చలనం లేకపోవడంచూసి 'శీత హృదయం గావును' అనుకున్నాడు.

కాని ఆవేళ బాటనీలో తెలియని పాఠమేదైనాఅడుగు అంటే పుష్పము పాఠము తీసింది.

ఆ పాఠం మగవిద్యార్థులకి చెప్పడానికే వింతగా వుంటుంది. ఇంక తనేమి చెప్పగలడు?

ఏ తేసేం? చదువు తప్పుతుందా? నిర్భయంగా పుష్పం గురించిన అంశాలన్నీ చెప్పుకు పోయాడు.

ఆ ముసలాయన బయట కుర్చీలోనే వున్నా జంకలేదు. రెండు రోజుల తర్వాత ఎక్కడో కాఫీ తాగుతుంటే అతనికి గుర్తుకు వచ్చింది– నిజంగా పాఠం అర్థంకాక కాదు; తననోటి ద్వారా విందామని అడిగిందేమోనని.

అప్పుడప్పుడు తన స్వంత పుస్తకాలు కొన్ని చదువుకోడాని కిచ్చేవాడు. మళ్ళీ తిరిగివచ్చేటప్పుడు చక్కని న్యూస్ పేపర్ అట్టలతో తిరిగివచ్చేవి.

ఒకసారి అడిగాడు:

"ఇవన్నీ ఎవరేశారు?"

"మా అక్కయ్య"

"ఆవిడ ఎంతవరకు చదువుకున్నారు?"

"హెచ్. యస్. సి. పాసైంది."

ఆతనడుగుతే సమాధానాలు బాగానే చెప్పేది. కాని ఏమడుగుతాడు– పాఠాల్ని విడిచి? ఏమన్నా మాట్లాడాలని వుండేది. పాఠాల ప్రశ్న లడిగితే నోటని చెప్పేదికాదు– రాసిచూపించేది. అదీగాక ముందూ, వెనకా ఇద్దరు సెంట్రీలైరి!

ఆ వేళ తాను భారతికిచ్చిన ఇంగ్లీషు స్టోరీ పోయమ్సు పుస్తకాన్ని తీసుకువెళ్ళాడు. దానికూడా అట్ట అమర్చివుంది. చాలా సంతోషించాడు.

దానిమీద 'భారతి' అని రాసివుంది. స్కూల్లో టీచర్లుచూస్తే బాగుండదని కవరు తీసేశాడు? దానిలోనుండి

ఓ చీటి కింద పడింది దాన్ని తీశాడు.

"నన్ను గురించి మా చెల్లినెందుకు అడగడం?

అహల్య"

అని వుంది.

భారతి అక్కయ్య అహల్యా? ఎంత అందమైన పేరు! పేరేకాకండా అహల్యమీద అతని కమితమైన ప్రేమ-ఎందు కంటే భర్త రాయైపొమ్మని శపిస్తే ఏం గాక- ప్రేమవిలువని గ్రహించిన ప్రేమమూర్తి!

ఇది బాగుందనుకొని తానూ సమాధానానికి పుస్త కపు అట్టని పోస్టుమానుగా వాడసాగాడు.

మరోనెల గడిచేటప్పటికి ఉత్తరాలపోగు తయారైంది- ప్రేమలేఖలు!

పాపం భారతికివేం తెలీవు! తెలిస్తే కథా గమనానికి అడ్డుతగిలేదేమో?

క్రమంగా సుకుమార్ కి భారతిమీద ఆకర్షణేపోయింది. తెరవెనకాల, నీలి నీడపైనే అతనిదృష్టి. ఆముసిముసినవ్వుల్లో కోకిల నినదాన్ని వినేవాడు; ఆ నిట్టూర్పు శబ్దాల్లో విరహ వేదన వినేవాడు.

తరచు ఏదో వంకని అతనికి కనపడసాగింది అహల్య; పెన్ ఫ్రెండ్ షిప్ అధిక మయ్యాక.

అతను చిరునవ్వు విసిరేవాడు. అహల్య చూపులో గ్రహించేది.

ఈ గొడవల్లో బడిలో పదిసార్లు చేసిన లెక్కలైనా ఆన్సర్లు కలిసేవికావు. భారతి 'మేష్టరుకే లెక్కలురావు'

అని ఎక్కడ అనుకుంటుందోనని భయపడేవాడు. తిరిగి మనస్సుని కేంద్రీకరించి అరగంట కష్టపడితేనేగాని ఆ లెక్కలు వొచ్చి యేడిచేవి కావు.

4

ఒకరోజున వర్షం జోరుగా వొచ్చి పాఠాన్ని చెదరకొట్టింది.

ముసలాయన లోపలికి వొచ్చాడు. బాతాఖానీలో పెళ్ళిళ్ళ సమస్యలూ నేటి యువకుల సంకుచితత్వంబుద్ధులూ; తమ విలువని తెల్సుకోకుండా ఆంధ్ర దేశపు తల్లిదండ్రుల్ని పీడించాలని చూసేవారి నైజమూ, అన్నీ ఆ ముసలాయన లెక్చరులో దొర్లేయి!

సుకుమార్ ఆయనకు ఆత్మసంతృప్తి కలిగేలా "అవునండి, నిజమే. నేటి నవయువకులు అభ్యుదయం అంటూ, భుజాలెగరేస్తూ, వెనక్కు అడుగేస్తున్నారు" అన్నాడు.

తర్వాత ఆయన తన బాధంతా వెళ్లడించాడు: నాలుగైదు వేలు కట్నమిస్తామన్నా మంచి సంబంధాలు కుదరడం లేదనీ, అంతా.

సుకుమార్ 'ఊఁ!' కొట్టి వూరుకున్నాడు 'నువ్వు చేసుకుంటావా?!' అని ఆయనా అడగలేదు; 'నావంటి వాళ్ళు మీకు కనపడరేం?' అని ఇతనూ అనలేదు.

మనస్సులో మాత్రం అనుకున్నాడు: అహల్యా తన హృదయాధిదేవతైతే బాగుండునని. కాని తనంత తను వెళ్ళి ఎలా అడుగుతాడు? మగాడు? పౌరుషం అడ్డు తగిలింది.

"ప్రియత్నం చెయ్యండి — మీకు దొరక్కపోవడ

మేమిటి యత్నిస్తే!" అన్నాడు ఉపసంహారంగా.

5

ఒకనాటి రాత్రి.........

నక్షత్రాలు నవ్వలేదు, ఆకాశం పూల వర్షం కురిపించ లేదు; ఖగోళాలు ప్రేమ సంగీతాన్ని ప్రసరించలేదు; చంద్రుడు నవ్వుతో తన సహస్ర హస్తాలతో భూదేవికి కితకితలు పెట్టలేదు.

ఐనా ఎందుకో సుకుమార్‌కు తీరని సంతోషం కలుగ సాగింది. పైవన్నీ జరిగినట్టే అనిపించింది.

మేఘాల్లో తేలుతూ, ఏ గంధర్వ లోకంలోకో పోతు న్నట్టు అనుకోసాగాడు. తనలో తనే నవ్వుకోసాగాడు.

అర్థ శేరు మిఠాయికొని మిత్రులందరికీ పంచి పెట్టాడు. ఏమిటీ కారణం?

— ఏమీలేదు.

"రేపురాత్రి ప్రభాత్ హాలువద్ద మొదటి ఆట అనంత రం కలవండి.

ఎక్కడికన్నా పోదాం. మీరు మీ లేఖలో రాసినట్టు నాకూ మీ ప్రేమ కావాలి. అన్యమైన కోరికేదీ లేదు.

ఇదే ఆఖరి సందేశం

మీ అహల్య"

లెక్కల పుస్తకం అట్టలోంచి బయట పడింది, ఈ లేఖ ప్రేమ లేఖల పర్యవసానమిది.

సుకుమార్ ఆతురతతో స్త్రీల గేటు దగ్గర వెతుకు తున్నాడు. సినిమా వొదిలాక భార్యల సంరక్షణ దీక్షాపర తంత్రులైన భర్తలూ, తక్కిన స్త్రీల చుట్టపక్కాలూ అక్కడ

చేరారు.

రిక్షా టాంగావాలాల గోల మధ్య వుండనే వుంది.

"ఇటురండి" సన్నని గొంతుతో సుకుమార్‌ని పిలిచింది, అహల్య. అతను అనుసరించాడు.

జనాన్ని దాటాక "స్టేషన్‌కు పోదాం" అన్నాడు.

"సరే" అని తలూపింది అహల్య. ఇద్దరూ నడుచుకుని స్టేషన్‌కు వెళ్లారు. సుకుమార్ "రైలు టైం ఇంకా ఎంతవుం" దని అడిగాడు.

"రెండు గంటలు" అన్నాడు నిశాచరుడైన గుమాస్తా.

పొడుగాటి ప్లాట్ ఫారంపైన మూలగా చీకటిలోనున్న సిమెంట్ బెంచీవైపు వెళ్ళి కూచున్నారు ఇద్దరూ.

ఆ నక్షత్రాల వెలుగులో, పరోక్షంగా స్టేషన్ నుండి వచ్చి పడుతున్న దీపపు కాంతిలో ఇద్దరూ అనిర్వచనీయమైన ప్రేమ భావంలో మునిగి తన్మయత్వం పొందసాగారు.

తన చేతిలోనికి అహల్య వేళ్లని తీసుకున్నాడు. నిప్పు కణికల్లా వుండి బెండకాయలనిపోలిన వేళ్లు అతనికి వెచ్చదనాన్ని కలిగించడమే కాకండా, శరీరంలోనికి విద్యుత్తును పంపినట్టుకూడా అనుకున్నాడు.

చలిగాలికి ఆగలేక చీరకొంగుతో తలకప్పుకుని, తక్కిన దాన్ని కండువాలా కప్పుకొంది, అహల్య.

వాళ్లు పరస్పరం చూసుకోవడం తప్ప మాటలేమీ జరగడంలేదు; ఎవరు ఏ విషయాన్ని ఎలా మొదలెట్టాలా? అనేది తేలనే లేదు.

భవిష్యత్ కార్యక్రమమంతా ఆనాటి లేఖలోనే

వాశాడు సుకుమార్. మర్నాటికి హైదరాబాద్ చేరాలి. అక్కడ అతని మిత్రులూ, బంధువులూ చాలా మంది వున్నారు. వాళ్లు ఎలాగా అతనికి సహాయం చేస్తారు. అక్కడివాళ్ల సహాయంతోనే పెళ్లిఏర్పాటు........

"ఏం భయంగావుందా?"

"భయమెందుకు?"

"వొంటరిగా పరాయి......"

"ప్రియుడు పరాయివాడెందుకౌతాడు?"

"ఎంత నమ్మకం!"

"అవును; అడవాళ్లబతుకే అంత!"

"ఎంత?"

"నమ్మి ప్రేమించిన వాడికోసం సర్వం త్యాగం చేసేంత—అంతే; అంతకంటె గత్యంతరం ఏముంది?"

"నిజమే—పురుషులకంటె స్త్రీలేగొప్ప ప్రేమికులేమో అనుకుంటాను"

"స్త్రీలూ అలాగే అనుకుంటారు"

"ఏమని?"

"పురుషులు గొప్ప ప్రేమికులని!"

"ఈ విషయం మీ నాన్నకి తెలుస్తే?"

"భయంలేదు"

"ఎందుకని?"

"అయనకోరేది నా వివాహమే కనక. పైగ పెచ్చు సంతోషిస్తారు?

"నాకు నమ్మకంలేదు"

అహల్య దగ్గరగా జరిగాడు, ఒక చెయ్యి ఆవిడ నడుం చుట్టూ పోనిస్తూ-అహల్య వొంటిచేతి కౌగిట్లోనే ఇరుక్కుంది.

అహల్య దగ్గరకు జరిగింది. ఇద్దరూ జీవితంలో తొలిసారిగా కొత్త అనుభూతులు పొందుతున్నట్టున్నారు — మైమరవ సాగారు.

"చలి వేస్తోందా?"

"లేదు"

"ఏమో; మీరసలే సుకుమారులు కూడాను" సుకుమార్ నవ్వేడు! అహల్య ముత్యాల పల్వరస చీకట్లో మెరిసింది.

రైలు బైలుదేరబోయేటట్లుంది; మొదటిగంట మోగింది. దీపాలు వెలిగించారు! జనం హడావుడి, పోర్టర్ల గోలా తిరిగి విజృంభింప సాగేయి.

"మీ వుద్యోగానికేమన్నా......?"

"ఏం భయం లేదు. నెల్లాళ్ళు సెలవు పెడితే వాళ్ళే ట్రాన్స్‌ఫర్ చేస్తారు—మరోవూరు"

అహల్యతో చెప్పి వెళ్ళి సుకుమార్ రెండు టికట్లు తీసుకున్నాడు.

రైలు సైట్ కాగానే రెండో గంట మోగింది.

రైలు ప్లాట్ ఫారంవద్ద ఆగింది. జనమంతా దిగసాగారు; అంతకంటె ఎక్కేవాళ్ళ తొందర మరీని.

అహల్యా సుకుమారులు ఇంటర్ క్లాసు పెట్టెవద్దకు వెళ్ళారు. అక్కడెవరో ఆఫీసరు సామాన్లు దిగుతుండడంవల్ల మూడు నిమిషాలు వాళ్లు నుంచోవల్సి వచ్చింది.

చివరికి రైలు ఎక్కబోయారు. "ఆగండి!" అనే కేకలు వినపడ్డాయి.

సుకుమార్ ఆశ్చర్యపోయాడు! ఎవరు చెప్మా? పోలీసు కాదు గద!

ఆ ముసలాయన వొగుర్చుకుంటూ వచ్చాడు.

సుకుమార్‌కు ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు. తల తీసి నట్టయింది. శరీరం భూమిలోకి చొచ్చుకు పోతుందేమో అనుకున్నాడు. ప్రయత్నమంతా గంగకల్సినందుకుమండిపోసాగాడు.

"రండి బయట టాక్సీ వుంది" అన్నారు ఆ ముసలాయన.

"పదండి" అంది అహల్య.

సుకుమార్ అనుసరించక తప్పలేదు. కారులో ఆయన అన్నాడు: "ఈ మాత్రం దానికి ఇంత ఆర్భాట మెందుకు? నా కూతురు పెళ్లి సమస్య తీరింది! నన్నడుగుతే నేనే పెళ్లి ఏర్పాట్లు చేసివాణ్నిగా."

సుకుమార్ ఏదో పరాభవం జరుగుతుం దనుకున్నాడు. కాని కథ అడ్డం తిరిగినా, మలుపు మంచికే వొస్తున్నందుకు తనలోనే సంతోషించాడు.

వెధవ సెలవు! నెల్లాళ్ళు అనవసరంగా జీతం లేకుండా పెట్టాల్సివచ్చును.

6

పెళ్లైన కొన్నాళ్లకి అహల్యని అడిగాడు.

"మన ప్రేమకలాపం సంగతి మీ నాన్నకి తెల్సా?"

"ఆఁ!"

"మనం పారిపోదామనుకున్నది?"

"ఆఁ!"

"మరెందుకు ఊరుకున్నారు?"

"అందుకనే"

"అంటే"

"మన పెళ్ళి కావాలని. మా నాన్న గొప్ప దూరదృష్టి కలవారు. అసలు ప్రైవేటు ఏర్పర్చిందికూడా నా పెళ్లిని గురించే"

"అదెట్లా?"

"ఎట్లాఅంటే మనుషులకు ఎదటి వస్తువులపై ఆకర్షణ ఉండదు; దూరపు కొండలు నునుపుగా, నీలంగా వుంటాయని భ్రమపడి మోజు పడతారు అని మా నాన్న నమ్మకం. దీన్ని నిరూపించడానికే ఈ విధంగా చేశారు"

కిలకిలా నవ్వసాగింది.

"ఇంకా......" అన్నాడు.

"అదీగాక మామూలుగా పెళ్ళి చూపులకు పిలుస్తే నిచ్చెనెక్కుతున్నారు యువకులు. ప్రేమలోపడేలాచేస్తే కట్నం భ్రమ పోతుందని మా నాన్న ఎత్తు ఎత్తారు" అంది.

"అయితే నీకెలా కలిగింది, ప్రేమ"

"మీ సుకుమారత్వాన్ని చూసి!"

సుకుమార్ అలాగే కుర్చీలో చతికిలబడి 'సాహస కార్యం చెయ్యబోయి సాలెగూట్లో చిక్కడ లేదుకద!' అనుకున్నాడు.

★